

Berg: Af de Anmærkninger, der bleve fremfattede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ide Valgtreds (Lugen), vil det ses, at enkelte Bestemmelser i denne Lov kun kunne forstaaes, som ogsaa den meget ærede Marineminister bemærkede, i Forbindelse med et Lovforslag, der endnu ikke er forelagt, og da jeg ikke antager, at den foreliggende Lov vil blive behandlet til Ende uden i Forbindelse med den anden Lov, vilde jeg ønske, dersom den ærede Marineminister har nogen Indflydelse paa dette andet Lovforslags Skjæbne — jeg veed nok, det skal fremkomme fra hans Kollegæ — at et saadant Lovforslag ikke vilde lade vente for længe paa sig, for saa vidt den foreliggende Sag skal fremmes. Svad angaar det, der er foreslaaet i § 1 i nærværende lille Lov, som i Dvrigt forekommer mig i det Hele at være meget tydelig afstattet, da er det ikke noget Nyt, jeg tror nok, jeg tør sige, at en stor Del af vore Styrmandselever for Liden undervises deri. Det hedder nemlig i Bekjendtgjørelsen om Prøven for Styrmand af 13de Juli 1869, at der forlanges Kjendstab til Redningsstationer for Skibbrudne og Redningsvæsenet, altsaa Kjendstab til Redningsvæsenet, og der forlanges, ligeledes Kundskab om de retslige Forhold vedkommende foruden forskjellige andre Ting ogsaa Paaseiling og Paadrøining, saavel som Reglerne for at undgaa Sammenstød. Disse ere imidlertid ikke optagne som befalede Fag, men som Fag, hvori der undervises ved Navigationskoleerne, og hvori ikke blot de, der tage Examen, men ogsaa flere Andre modtage Undervisning. Det er altsaa ikke noget Nyt, hverken for vedkommende Skoler eller for vedkommende Examenkommission. Det Spørgsmaal, der skal afgjøres ved denne lille Lov, er, om det skal lægges over fra at være et tilladt Fag, et Fag, hvori man opmuntres Vedkommende til at søge Kundskab, til at blive en befalede Del af den lovbefalede Examen. Nu er jeg meget lidet tilbøjelig til overhovedet i Almindelighed at gaa ind paa at stærpe Fordringerne til en lovbefalede Examen for at drive en Næring, da det, som bekjendt, kun er i meget saa Tilfælde, man fordrer en lovbefalede Examen i saa Henseende; men paa den anden Side indrømmer jeg, at den almindelige Opinion fordrer saa betryggende Regler, saa betryggende Bestemmelser vedkommende Koffardiofficerernes Kjendstab til de Forhold, de have med at gjøre, som det overhovedet efter Forholdene er muligt at give, og jeg tror, at man ved her at optage selv denne lille Paragraf gaar i Retning af, hvad den almindelige Opinion fordrer, thi der fremkommer jo ofte under de forskjellige og des-

være saa hyppigt forekommende Spulykker Lovl hos Mange om, hvorvidt Dette eller Sint ikke kunde være undgaaet ved Fjernes større Kjendstab til Forholdene, ikke blot ved deres større Paapasenhed, men ved deres større Uddannelse, og da jeg ikke skjønner rettere, end at Sagen ikke for selve den unge Sømands Vedkommende har noget Væsentligt paa sig, men at det, der her er Tale om, temmelig hurtigt kan indvoves, især naar Vedkommende i Dvrigt ere praktiske Søfolk, saa tør jeg ikke indvende Noget mod denne Bestemmelse, der, som sagt, væsentlig kun gaar ud paa at flytte et tilladt Fag, hvori man allerede nu har opmuntret Søfolk til at tage Undervisning, over til at være en vis bestemt Del af en lovbefalede Examen. Svad angaar § 2, da indeholder den, som jeg ser, heller ikke noget Nyt, det skulde da være Punkt 5, thi ligesom Punkterne 1, 3 og 4 allerede findes i den af mig nævnte Bekjendtgjørelse om Maffskulære, saaledes vil det, der fordrer i Punkt 2, være bekjendt for Enhver, der opsløder de bestaaende Anordninger med Hensyn til Examen eller Prøve i Beirlære. Jeg tror derfor heller ikke, at der, forsaavidt der ikke kommer Andet til, er Noget at indvende imod de Bestemmelser, der her ere foreslaaede optagne som Lov. Da imidlertid en anden Lov skal give denne Paragraf dens Betydning, saa tør jeg antage, at denne anden Lov kommer til at gaa ud paa, at det skal være befalede ikke blot for Dampskibsførere, men, hvad der er naturligt, i al Fald ogsaa for deres Vedkommende, der i Sygdomstilfælde træde i Hines Plads, ja, jeg tør sige for enhver Koffardfører, at have dette Kjendstab; thi som bekjendt har jo Dampskibsføreren i Reglen albrig selv Bagt, men overlader det til 1ste og 2den Styrmand at føre Skibet, og det er paa deres Konduite, at Seilingen i de allerfleste Tilfælde kommer til at bero. Jeg tror derfor, at naar man blot indskrænkede sig til at forlange, at det var Fjernes, der skulde have denne Kundskab, saa vilde man ikke naae Viemedet; jeg tror nok, at det for Diebliffet er nødvendigt, at en saadan Bestemmelse kommer til at omfatte samtlige Koffardiofficerer, der ere ombord i et Dampskib, thi uden dette vil en saadan Bestemmelse ikke kunne virke betryggende. Men her kommer der et udtrykkeligt Tillæg til den lovbefalede Examen, et betydeligt Tillæg, som det kan blive uformuende Søfolk — og dette gjælder de Fleste — vanskeligt at komme over, skjøndt jeg villig skal indrømme, at der ogsaa her indbefomes en bestemt offentlig Mening. Der har i den Henseende — og dette gjælder ligeledes den anden